

však učiní, musí poučení to býti správné. Připojení poučení nesprávného je podstatou vadou řízení, neboť odporuje zásadám řízení správního, když úřad nesprávným poučením uvádí stranu v omyl a tím zhoršuje procesní její posici.

K takové podstatné vadě má však odvolací instance přihlížeti z povinnosti úřední. Poněvadž žalovaný úřad toho opomenul, bylo naříkané rozhodnutí podle § 6, odst. 2 zák. o správ. s. zrušiti.

### Č. 1086.

**Honební právo (Čechy): \* K společenstevní honitbě osady (§ 107 ob. zř.) dle česk. honebního zákona nenáleží pozemky mimo hranice příslušné politické obce.**

(Nález ze dne 30. prosince 1921 č. 17.286.)

**V ě c:** Honební výbor v N. proti zemskému správnímu výboru v Praze o připojení některých pozemků v T. k společenské honitbě v N.

**V ý r o k:** S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

**D ů v o d y:** Honební výbor v N. se usnesl dne —, aby pozemky čís. kat. — — —, vesměs v území obce T., jež souvisí se společenstevní honitbou N., byly vzhledem k projevenému již souhlasu jejich vlastníků, kteří jsou vesměs usedlí v N., podle §§ 2 a 5 hon. zák. připojeny k této honitbě.

Okresní správní komise rozhodnutím z — odmítla vzíti usnesení to na vědomí s odůvodněním, že pro honitbu společenstevní, založenou po zákonu na svazku osadním, jsou — na rozdíl od honitby vlastní — směrodatny hranice obecní tím způsobem, že společenská honitba nemůže přesahovati hranic politické obce, k níž náleží osada, o níž jde. Naříkaným rozhodnutím byl rekurs proti tomu podaný zamítnut ze správných důvodů první instance.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí nejvyšší správní soud uvážil:

Honební výbor v N., jenž původně sporné pozemky reklamoval podle § 5 hon. zák., postavil se v rekursu na zemský správní výbor věcně na stanovisko, že tyto pozemky, ač leží nesporně v území cizí obce, jsou přes to podle § 4 hon. zák. součástí společenstevní honitby N., poněvadž vlastnicky patří k usedlostem v této osadě konskribovaným a se společenstevní honitbou souvisejí. Poněvadž i stížnost opírá se jediné o ustanovení § 4 hon. zák., které je také výhradně podkladem naříkaného rozhodnutí, bylo nejvyššímu správnímu soudu spornou otázku řešiti jenom s tohoto hlediska. Názor stížnosti neshledán pak důvodným.

§ 4 hon. zák. stanoví, že »veškerí držitelé pozemků některé osady (§ 107 ob. zř. z r. 1864), když mají jejich pozemky souvislé alespoň 115 hektarů, činí společenstvo honební«. Z ustanovení toho je ovšem patrné, že jsou-li dány oba zákonné předpoklady — t. j. souvislost pozemků osadníků a minimální výměra tohoto komplexu — jsou podmínky pro existenci samostatné společenstevní honitby splněny; okolnost, že snad hranice obcí katastrálních komplex ten řežou, není utvoření oné honitby na závadu. Avšak námitky stížnosti, které se opírají o tuto bezvýznamnost hranice katastrální pro existenci a rozsah společenstevní honitby,



vyznívají na prázdno. Neboť úřad příkládá v naříkaném rozhodnutí význam pro honitbu nikoli hranicím obcí katastrálních, nýbrž hranicím obce politické a to správně.

Z citace § 107 ob. zř. v § 4 hon. zák. je patrné, že tvoření společenstevních honiteb je založeno na pojmu osady ve smyslu obecního zřízení. Tento zákon mluví v § 107 o obcích, které jsou složeny z několika míst (osad) a pojímá tedy osadu jen jako část obce; běře-li, jak tomu svědčí citace § 107 ob. zř., honební zákon pojem osady v témž smyslu, jako obecní zřízení, plyne z toho, že také společenstevní honitba, založená na tomto svazku osadním, jest omezena na území politické obce, jejíž částí jest ona osada. Tento názor je pak potvrzen oněmi ustanoveními honebního zákona, která povolávají starostu obce k úředním výkonům ve věcech honebních. Tak náleží podle § 9 hon. zák. starostovi obce řídit volbu honebního výboru, s kterýmžto úkolem je spojena vzhledem k § 9 lit. b) povinnost zjistiti, kdo všechno a jakým pozemkovým majetkem je členem společenstva; podle § 13 starosta obce provádí dražbu honitby a dle § 18 přijímá kauci. Předpisy tyto nepochybně vycházejí z předpokladu, že společenstevní honitba je celá v území politické obce, neboť nelze míti za to, že honební zákon chtěl obecnímu starostovi poskytnouti úřední moc na obvod přesahující území jeho obce. Z uvedeného patrné, že ve smyslu honebního zákona pozemkový komplex, náležející vlastnický držitelům hospodářských usedlostí v určité osadě při tvoření společenstevní honitby přichází v úvahu jenom potud, pokud leží v území oné politické obce, jejíž částí je tato osada, že tedy pozemky, které leží mimo území této obce, byť i náležely vlastnický držitelům usedlostí v oné osadě a se společenstevní honitbou souvisely, k této honitbě čítati nelze. Poukaz stížnosti na ustanovení § 2 hon. zák. není s to, aby názor její podepřel, poněvadž podmínky tvoření honiteb společenstevních jsou právě upraveny jinak, nežli předpoklady honitby vlastní, která spočívá výhradně na podkladě soukromoprávního poměru vlastnického. Poněvadž pak v daném případě je nesporno, že pozemky stěžovatelem reklamované neleží v území politické obce N., nýbrž v území politické obce T., nelze naříkané rozhodnutí, jímž vysloveno, že pozemky ty k společenstevní honitbě N. nenáležejí, shledati nezákonným.

Pokud však stížnost namítá, že úřad nebyl oprávněn hájiti zájmů honebního společenstva T., kdyžtž výbor jeho proti připojení sporných pozemků k honitbě N. nečinil námitek, stačí proti tomu poukázati na to, že — i kdyby v mlčení honebního výboru T. bylo lze spatřovati jeho souhlas s odloučením oněch pozemků — nemohla by ani srovnalá vůle obou interesentů úřadu brániti, aby ve smyslu § 23 hon. zák. nezjednal průchodu ustanovením zákona, jak jsou obsažena v § 4.

#### Č. 1087.

**Obecní statek (Čechy):** \* Rozhoduje o žádosti dosavadních uživatelů obecních lesů za povolení ke kácení dříví dle zák. ze 14. ledna 1893 č. 11 z. z. čes. je samosprávný úřad oprávněn jako prejudiciální otázku zkoumati, zda užívací práva žadatelů, o něž svou žádost opírají, nezanikla podle zák. ze 17. července 1919 č. 421 sb. z. a n.